

Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

[2 Ma 7,1-2.9-14](#)

[2 Te 2,16-3,5](#)

[Lc 20,27-38](#)

Avui l'Església ens fa una **invitació a reflexionar sobre la mort**. Una invitació que ens pot fer mandra, perquè és cert que normalment només considerem el tema de la mort quan tenim alguna persona propera que ens deixa, especialment si és de forma sobtada. **1) La mort, un tabú per dues raons** Certament la mort és un tema tabú, del que no parlem normalment, perquè **ens posa cara a cara amb el dolor de la separació** amb una persona estimada, amb el buit inevitable que ens deixa la seva absència. És cert, en efecte, que la mort és, abans que res, i com a cosa més visible, **una separació que ens deixa buit i dolor**. Per això ens commou i ens produeix un dolor tan viu, la mort d'una persona estimada... i això és ben humà. És un signe de l'estimació que s'ha tingut a aquella persona. Però la mort també ens costa d'abordar perquè **ens confronta amb els límits de la persona humana**. Quan un mor, tot s'acaba? Ja no hi ha res més? Com es diu en castellà: "se acabó lo que se daba"? "C'est fini", com diuen en francès? Aquesta és una possibilitat que algunes persones, corrents filosòfiques i pensadors han indicat. Tot s'acaba, diuen, amb la mort. Per això, es conclou des d'aquí, cal viure la vida a fons, cal viure **sense preocupar-se massa més que de deixar una bona empremta**; i en el millor cas, deixar el millor per als fills, per a les generacions futures. Aquesta perspectiva, d'un humanisme sense Déu, ja és prou positiva perquè no cau en el nihilisme ni en l'absurd o el "a viure, que són dos dies!" Però no és lluminosa... Sovint pensem que aquests punts de vista, que podríem entendre com 'no creients', **són fruit de la modernitat o del pensament contemporani**. Però **no és així**. En l'evangeli d'avui ens trobem amb uns personatges, els saduceus, que eren els qui escollien el Gran Sacerdot, i que **no creien en la resurrecció**. La fe en la resurrecció, en la manera que entenem nosaltres, és en realitat **tardana dins la pròpia religió jueva**. Fins bastant tard en el temps, la fe en la resurrecció apareix com una esperança més o menys vaga i progressiva, que no té la concreció i la força que veiem en la primera lectura d'avui, que és del llibre dels Macabeus, de poc més de 100 anys abans de Crist... *Es podem preguntar, doncs: jo, com veig i com visc el tema de la mort? Em costa molt pensar-hi? Per dins, quan hi penso, què hi crec, personalment? Em costa creure en una esperança futura? Veiem què diu Jesús...* **2) Creiem en la resurrecció perquè creiem en la fidelitat de Déu** Front tota aquesta dificultat per creure en la resurrecció dels morts, Jesús aborda el tema sense donar-li massa voltes. Ens vé a dir: **recordeu que "Déu és un Déu de vius, i no de morts"**. I és des d'aquesta convicció i experiència profunda de Déu que ens parla de la resurrecció com un fet 'evident'. En efecte, **si creiem en Déu, el Déu de la vida, si creiem en la fidelitat de Déu, i en la força del seu amor...** ¿com podem pensar que deixarà acabar tota aquesta història d'amor en el sepulcre? L'esperança en la resurrecció es va anar fraguant, abans del temps de Jesús, **a partir de l'experiència de la fidelitat de Déu**: si "el Senyor és fidel"... ¿com pot deixar els seus petits sense resposta quan 'baixen a la fossa', o quan la seva vida mateixa és ja un descens al regne de la mort? La resposta al clam del salmista d'avui: "*us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu*", porta a **l'afirmació agosarada plena d'esperança**: "*quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me*". Per tant, l'esperança en la resurrecció dels morts és **fruit de l'experiència de la fidelitat de Déu, del Déu de la vida**. Però pels cristians, aquesta esperança es converteix en proclamació joiosa **a partir de l'anunci unànim, valent i descabellat, de que "Déu ha ressuscitat Jesús, com a primogènit de molts germans"**. *Ens podem preguntar doncs: ¿com tinc cura, jo, en la meua vida, en la meua pregària, de la meua experiència viva de la fidelitat de Déu, del seu amor incondicional per mi, pels que m'envolten? Sense aquesta experiència viva de la fidelitat de Déu, ¿com puc pretendre que l'esperança en la Resurrecció sigui viva també per a mi?* **3) Però la resurrecció no és simplement com una 'pròrroga del partit'** Enara que és cert que Jesús dóna per suposat que estem cridats a la vida després d'aquesta vida, **no s'entreté en donar-nos massa explicacions** de com és: "*seran com àngels*", no es casaran ni es deixaran de casar, "*són fills de Déu*"... i poc més, és el que diu. Per què parla així d'escuetament quan ens agradaria tant que ens donés més detalls? Doncs segurament perquè **no tenim la capacitat d'entendre** res de què es tracta. Som **com un infant abans de néixer**, que coneix només l'escalfor de la mare, l'aliment que li arriba pel cordó umbilical, la foscor tranquil·la, els sons esmorteïts pel líquid amniòtic... A aquest infant, ¿com se'l podria parlar dels colors, de les olors, del que és un arbre, una flor, del que és una abraçada, una posta de sol...? **No tindríem paraules, ni conceptes, ni tan sols comparacions** possibles, per poder explicar això al nadó per néixer... Doncs per a nosaltres segurament passa una cosa similar: el "*món present*" i el "*món que vindrà*" són tan diferents del que coneixem i podem entendre, que **l'únic que ens diu Jesús és que no es poden comparar**, no tenen una continuïtat directa de l'un a l'altre... I en canvi sí que ens recorda que **l'important és que som i serem fills d'aquest Déu que ens acull i ens espera**. **4) Per tant...** Que la preciosa frase del salm: "*protegiu-me a l'ombra de les vostres ales*" ens acompanyi sempre com a pensament dia a dia, i que així ens prepari per poder-ho dir el dia de la nostra mort... Així podem confiar que "*quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me*". I que aquesta esperança boja ens faci viure més joiosos i compromesos en aquesta vida que el Senyor ens ha regalat. Que així sigui.

ETIQUETES

FIDELITAT RESURECCIÓ MORT CONFIANÇA